

VII.

Ненадѣйно злощастие

и

Падание подъ затворъ.

Като отидохме у тѣхъ, той почна да ме пита, отъ гдѣ ида, кждѣ ходя, по каква работа и проч.. Азъ го слѣгахъ, че ида отъ наше село и отивамъ въ Кюстендилъ за малко врѣме по частна работа и пакъ ще се завърна.

— Добрѣ, тѣзи вечеръ ми остани на гости и утре рано можемъ да отидемъ заедно въ градътъ, защото и азъ имамъ малко работа тамъ и се каняхъ да отивамъ.

Понеже бѣше наближило да се мржква, уморенъ, утруденъ отъ пѣтъ и слабъ отъ болѣстъ-та, склонихъ и останахъ да принощувамъ въ домъ-тъ на този мой старъ приятелъ

Вечеръ-та, тѣжко когато вечеряхме, чу се конски тропотъ прѣдъ вратата, — Стойменъ искочи на вѣнъ и слѣдъ 2 — 3 минути се завърна придруженъ съ едно лице, което ми бѣше непознато. Непознатий поседна до софрата (масата) заедно съ Стоймена, нъ минутно като че се трѣсна отъ нѣщо и поблѣднѣ . . .

— Стоймене! . . . Продума той полегка, да не би да стане нѣщо? . . . Тукъ сме близо до пѣтъ-тъ . . ., да отидемъ на воденицата.

— Да отидемъ, азъ забравихъ че имаме вечеря тамъ.

— Да, азъ се распорѣдихъ и всичко е готово.

— Тогава да отидемъ, нъ нека дойде и нашия гостенинъ да се повѣселимъ заедно, той е мой познатъ, азъ съмъ ималъ срѣща съ него и на друго мѣсто, каза на послѣдъкъ Стойменъ и трѣгнахме за въ воденица-